

רפ סופר פ
פרמה-שרד
סופר פרמ
ר פרמה-ש
ארפ סופר
סופר פרמ
פרמה-שר
ופר פרמו
ה-שרפ סו
ופר פרמו
פרמה-שר
רפ סופר
פרמה-שו
פר פרמו
שרפ סו
פרמה-ש
רפ סופר
סופר פר
מה-שרד
סופר פר
פרמה-ני
רפ סופ
פרמה-ו
סופר פ
ז-שרפ
ר פרמ
סופר
פרמה-שרפ סופר

* לגילוח חלק באמת

יסו
רמו
ופר
פרו
רפו
אפר
רמו
פרו
ו-שרו
פר פ
רמה
רפ ס
פרמו
פרו
-שרפ
פרמה
רפ סו
רפ סופר
מה-שר
סופר פ
פרמה-ני
רפ סופ
פרמה-ו
סופר פ
ז-שרפ
ר פרמ
סופר
פרמה-שרפ סופר

* סופר של פרמה סופר של צפוי סופר של נילוח

אמונת

תיאטרון

למה כובע?

מה זה הומור מצחיק? למשל: אחד מטובי הבמאים של ישראל, שרגא פרידמן, מופיע על הבמה בתפקיד ראשי, מוריד את המכנסיים, וכולם רואים לו את ה תחתונים.

או, איש מציץ בחור מעולה, חברו גוער בו, ורץ להציץ במקומו, או, למשל, איש נוחר ומשמיע ציפצופים. או העובדה שגרביים מלוכלכות הן מסריחות. וכיוצא באלה.

במחזה ליל קסמים, אחד משני מחזות פולניים קצרים, המוצגים בהבימה, יש הרבה חוכמות על אותה רמה. ומה שלא חיסל הגזם — חיסל הארבה. את הגסויות התפלות שכחה המחבר (סלאבומיר מא רזיק), תרם הבמאי (ראובן מורגן).

זהו מחזה בו הודבקו יחד שני רעיונות. בתחילה: שני פקידים נמצאים במלון לרגל קונגרס, כשהכיר מביניהם מאלץ את ה שני להחליף במיטותיהם, בהתנדבות, כשהוא משנה כל רגע את דעתו. וזהו התחלה מבריקה ומבטיחה, עד שבא החלק השני המכובל לגמרי. נכנסת דמות אשה מסתורית ומתחיל לפלול אחילי: האם היא חלום, ומי חולם אותה, והאם שניהם יחד, ומי חולם את מי, ולמה.

כשהקטע המעצבן הזה נגמר, זה תענוג. כמו להתעורר אחרי חלום זועה.

הרצח — מאריך את החיים. ל עומת זאת, המחזה הראשון, כובע, של המחזאי הצעיר יאנוש קראשינסקי, הוא מלאכת מחשבת של שנינות. שני אסירים (שרגא פרימן ושמואל סגל — גבורי שני המחזות) כלואים בעון רצח, עומדים להיתלות. אלא שכל פעם הם נזכרים ברצח נוסף שביצעו — דבר המאריך את החקירה ואת חייהם, לעוד כמה תודשים. אחרי ש גמרו למסור את כל הרציחות הישנות, הם מתחילים להרוג אנשים חדשים. כי מה לא עושים בשביל לחיות?

המחזה אומנם ארוך מדי, כי אסור לחזור יותר מדי על חכמות לפי אותו עקרון עצמו. גם הקהל תופס את הפרינציפ. אבל בסך הכל הכובע הוא כל כך מקורי ומבריק, והשחקנים כל כך טובים — שלמרות ההוסור השחור — הוא משעשע בצורה נוראה.

תערוכות

הרפתקה בקרקס

ירושלים היא עיר הקודש ותל-אביב כולה חול. בירושלים הנרי מור הוא פסל, ובתל-אביב הוא הילולה, ופסטיבל, וקארינבל המוקדשים לאיש אחד, ולא מור הוא האיש. **אמן בגודל טבעי.** כשהתערוכה עברה מירושלים למוזיאון הגנה רובינשטיין, השתלט חיים גמון על המצב. כי אמנות זה לא עניין של חובבים או של אמנים. אמנות זה עניין רציני.

קודם כל נשלחו הזמנות להנרי מור, שיבוא מאנגליה לטכס הפתיחה, ואחר-כך נשלחו הזמנות להמוני אנשים, שיבואו לטכס הפתיחה להביט על הנרי מור.

ביום פתיחת התערוכה בהשתתפות האמן בגודל טבעי, נהר למקום קהל אמנות עם שמלות-שבת וספריי בשערות, ונדחף פנימה בצורה אמנותית בעזרת מרפקים ובעיסות. כשעלה גמון על הבמה שהתקפה בקומה השניה, דהרו ההמונים לשם כמו טיפון.

גמון, מנהל המוזיאון, פתח בנאום אנגלי ובו סיפר על דרכו האמנותית של הנרי מור. למשל: שמור היה אתמול מוזמן ל ארוחת צהרים אצל גמון. או, שבאותו בוקר ביקר הפסל בסדום עם גמון. אחר-כך נאם השגריר הבריטי בעברית, וגמון כינה אותו בטעות שגריר ארצות הברית. ובסוף קם איש אנגלי יפה, ואמר חודה רבה. וזה היה, כפי שנוודע, הנרי מור האמיתי והאוריגינלי.

ג. ב. באותו אולם ישנה גם תערוכת פסלים, של הנרי מור.

פסליו דרמאטיים מאוד, והוא מצטיין בכך שאינו אוסר את החומר: רוב דמויותיו שוכבות, כי האבן מטבעה מונחת, ופסליו אינם חלקלקים כמו הפסלים הקלאסיים. רואים שהאבן היא אבן, והחומר הוא חומר, ושיד האדם היא שלשה אותם. לרוב פסליו יש חורים אופייניים, הנותנים להם, למרות גודלם, מרחב-נשימה ותנועה. והי תערוכה חשובה, שכדאי לראות.

קולנוע

סרטים

התוקף והנתקף

זה עזוז היה לקרות (תמר), תל-אביב: אנגליה) אם ישראלי היה עושה סרט על מדינת ישראל, הכבושה בידי צבאותיו של עבד-אל-נאצר, היה כל פרט בסרט מדי הם, ומעורר צמרמורת בישראלים.

הם היו מודעושים מתמונותיהם של חיילים מצריים המצטלמים על מדרגות הכנסת, מתמונות של נאצר המבקר במרתף השואה, או מתמונות של ירדנים, או סורים, המטיילים מתחת למגורת שבעת הקנים. הדברים היו כל כך מועזעים את הישראלי הצופה, שאפשר היה, באותה הודמנות, להכניס לתוכו כל ביקורת חריפה על עצמו, והוא היה מקבל אותה ללא התנגדות.

מהו הפתרון? בסרט, המתאר מה היה עלול לקרות אילו היו הגרמנים בכל זאת מצליחים לכבוש את אנגליה, מאבד מראה הנאצים באנגליה הכבושה הרבה מן האפקט שלו. בעיקר לגבי אנשים שאינם מכירים את אנגליה. ויותר מזה: נראה שהרבה מן האפקט של הדברים נאבד משום שהבמאי לא תיאר מראה דמיוני של הכיבוש על מנת להביע משהו הקשור באותו מראה, אלא כדי למשוך את האנגלים, לגרות את דמיונם, ולעורר בהם התפעלות.

הבעיה אותה מעלה הסרט היא "בעייה שאינה קשורה דוקא באנגליה, או דוקא בנאצים. זוהי בעיית הלאומנות על כל צדדיה. בעיית התוקף והנתקף, ההורג, — והמשכים להרגו.

באנגליה הכבושה על ידי הנאצים מתחיל להשתרר סדר, המדינה מתחילה להירפא מפצעי המלחמה. האורחים רוצים לחזור לחיים הנורמלים. אבל הפרטיזנים ולוחמי המחתרת אינם מוחתרים, הם ממשיכה במלחמה, ותוך כדי מלחמה, הם רוצחים ילדים, נשים, אנשים חסרי מגן, שלא עשו דבר.

תוקפנות גוררת תוקפנות, ומי שבא ל הילחם בנאצים, צריך להילחם בהם בשיטות שלהם. לא ברור אם הנאצים הם דוגמה טובה להעלאת בעייה זאת, וכמו כן לא ברור מהו הפיתרון שיוצר הסרט מציע. האם הוא מציע לתת להיטלר לחסל שלושה רבעים מאוכלוסיית העולם, כדי שלא יהיה צורך להרוג נשים וילדים בשעת מלחמה נגדו?

הסרט הדמיוני הזה מצולם בצורה זור-קומנטרית. גדולתו של סרט דוקומנטרי אמיתי היא בדרך כלל בכך שאה הדברים המצולמים יצרה מציאות אמיתית, ולא אמן, במאי או סופר.

מי השתמש במי? בסרט הדמיוני הדוקומנטרי הזה נעדרות מעלות אלה, ולכן במקרים רבים הוא מתקרב לגבול השי-עמום. זהו כן ישנה הרגשה שהבמאי מתאר בדוקנות הרבה יותר גדולה מעשי רצח של הפרטיזנים, מאשר מעשי רצח של הנאצים. אולי זה בגלל שאת מעשי-הרצח של הנאצים כולם מכירים, ואין צורך לתאר אותם, ואולי זה משום שכל ה סטאטיסטים של הסרט, כל החיילים, נושאי הרובים, ונותגי הפנקים שבו, הם נאצים לשעבר, ונאצים בהווה, שהתנדבו לעבוד למענו ללא תשלום. הוא חשב, כנראה, להשתמש בהם למטרותיו. אבל נראה שהם השתמשו בו למטרותיהם.

עין תחת עין

נאכדה פמית (אלנבי, תל-אביב: ארצות-הברית) הנקמה, הדבר העתיק המתוק הזה, זכה שוב לסרט שנעשה עליו ולכבודו.

הפעם זוהי נקמת דמם של הורים. מקס סנד, בן התערובת הצעיר, מוצא את אביו ואמו בביתם שחוטטים, בצורה אכזרית.

הוא יודע מי הם שלושת האנשים שעשו את המעשה, והוא יוצא לנקום בהם את נקמתו.

זה היה צריך להיות סרט על נער צעיר, שעוזב את כל מה שיש בחיים, ומתמסר לנקמה בלבד. תוך כדי הרדיפה הוא צריך היה הנער הצעיר לעבור בכל המקומות בהם עברו נרדפים, ולהפוך אחד כמותם. הוא היה צריך לצאת מזה גבר קשות, עם רגשות אכזבה, או רגשות סיפוק, או איוה שהם רגשות אחרים.

כאופן חיצוני, עילתה, זה מה שקורה לו. הוא מסתובב בבארים אפלים, ומוצא

הלבשת הרינון
בזובמאות נהדרות
יהודית
ת"א, רח' הנורמל 39, טל. 56980
ע"י רח' אלנבי

התחנה ליעוץ בשאלות מין ונישואין

פתוחה בכל יום שני וחמישי בבית הבריאות שטראוס, רחוב בלפור 14, ת"א, חדר מספר 2 בין השעות 6.30-8 בערב.

"קוסמוס"

מכון להכירות ע"י התכתבות קשרים בכל רחבי הארץ

ת. ד. 4093 באר-שבוע

ימין או שמאל?

תעלה של סרק

על מה הויכוח במפ"ם?

מצע או עקרונות?

אלה הן חלק מן הכותרות במאמרים שהתפרסמו ב"שבועות האחרונים בדרך השבועון "כוח חדש" — בטאון תנועת העולם הזה — כוח חדש.

שלח עוד היום את דמי המנוי השנתיים בסך 10 ל"י למזכירות התנועה, ת.ד. 136 והבטאון ישלח לבייתך.